

מסכת סנהדרין

פרק ב

א. כהן גדול דנו ורני Ortiz, מעיד ומעידין אותו, חולץ וחולצין לאשתו, ומיבמין את אשתו, אבל הוא אינו מבים, מפני שהוא אסור באלה. מה לו מות, אינו יוצא אחר המטה, אלא הוא נכסין והוא גילה, הוא גליין והוא נכסה, ויוצא עמך עד פתח העיר, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, אינו יוצא מן המקדש, שנאמר ויקרא כא) ומן המקדש לא יצא. וכשהוא מנהם אחרים, דרך כל העם עזברין בזה אחר זה ומהנה ממצו בינו לבין העם. וכשהוא מנהם מאחרים, כל העם אומרים לו אנו כפרתך, והוא אומר להו תתברכו מן הרים. וכשברין אותו, כל העם מסבין על הארץ והוא מסב על הספסל:

ב. הפליך לא דנו ולא רני Ortiz, לא מעיד ולא מעידין אותו, לא חולץ ולא חולצין לאשתו. לא מבים ולא מיבמין לאשתו. רבי יהודה אומר, אם רצה לחולץ או ליבם, זכור לטוב. אמרו לו, אין שומעין לו. ואין נושאין אלמנהתו. רבי יהודה אומר, נושא הפליך

אלמנהתו של מלך, שכן מצינו בזוד שגשא אלמנתו של שאול,
שנאמר (שמואל ב יב) ואתנה לך את בית אדנית ואת נשי אדנית
בתחיקה:

ג. מות לו מות, אין יוצא מפתח פלטרין שלו. רבי יהודה אומר,
אם רוצה לצאת אחר המטה, יוצא, שכן מצינו בזוד שיצא אחר
מיטהו של אביגר, שנאמר (שם ג) והמלך דוד הלך אחריו המטה.
אמרו לו, לא היה הדבר אלא לפיס את העם. וכשהברין אותו, כל
העם מסבין על הארץ והוא מסב על הדרך:

ד. ומוציא למלחת הرشות על פי בית דין של שבעים ואחד.
ופורץ לעשות לו דרך, ואין ממחין בידו. דרך המלה אין לו שער.
וכל העם בזיזו ונותני לפניו, והוא נוטל חלק בראשו. לא ירבה לו
נשים (דברים יז), אלא שמנת עשרה. רבי יהודה אומר, מרביה הוא
לו, ובבד שלא יה מסירות את לבו. רבי שמעון אומר, אפילו אחת
ומסירה את לבו, הרי זה לא ישאה. אם כן למה נאמר (דברים יז)
ולא ירבה לו נשים, אפילו כאביגיל. לא ירבה לו סוסים (שם), אלא
כדי מרכבתו. וכסף וזקב לא ירבה לו מאד (שם), אלא כדי לתן
אפסניה. וכותב לו ספר תורה לשם. יוצא למלחתה, מוציאה עמו.
נכנס, מכנישה עמו. יושב בדין, היא עמו. מסב, היא כנגדו, שנאמר
(שם) והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו:

ה. אין רוכבין על סוסו, ואין יושבין על כסאו, ואין מושתתפין בשרביטו, ואין רואין אותו כשהוא מסתפר ולא כשהוא עրם ולא בבית המרחה, שנאמר (שם) שום פשים עליך מלך, שתהא אימתו עליו: